

Kemal-i ciddiyetle çekirdek çitleyip kabuklarını balkondan aşağı, Çanakkale'yi kuşatmış zırhlılara doğru üfürür gibi üfledi.

Berkeeee, Berkeeee!

Komşunun soprano karısı oğlunu çağırıyordu, bir kabuk da oğlana ve annesine doğru üfördü.

Cızırtılardan az sonra ezan okunacağını anladı, ezan sesine dayanmak, uzun uzun, artık hangi makamsa müezzinin ezze ezze okuduğu ezana direnmek mümkün olmadığı için içeri girdi, ezanı perdeleyecek bir ses arandı.

Kulaklığını takıp bilgisayarının başına oturdu. Müzik listesi kaldığı yerden devam ederken, bir yandan sosyal mediasındaki haberlere ve facebook'tan gelen bildirimlere baktı, yeni bir arkadaşlık isteği... Gülcan diye bir kadın, *Mrhaba, her gün aynı otobüsle işe gidiyoruz* diye de bir mesaj.

Otobüse binmeyeli yıllar oldu diye düşündü, şimdilerde daha rahat görünüyor halbuki. Kadın ya birine benzetmiş ya da reklamcıların yaratıcılığı bu sefer işe yaramamış.

Kabul etti. Bir arkadaştan daha zarar gelmez, hepimiz aynı dünyanın insanıyız.

Kadına bir mesaj attı. *Meraba. Hangi otobüs acaba o merak ettim de.*

Bilgisayarın başından kalkıp yeniden balkondaki sandalyesine oturdu, bir avuç çekirdek alıp kabuklarını aşağıya üflemeye devam etti.

Otobüs, hangi otobüs?